

Accountant heeft toekomst in eigen hand

Het februarinummer van 'de Accountant' presenteerde een aantal toekomstscenario's op basis van onderzoek door Stichting Maatschappij & Onderneming (SMO). De 'inventieve accountant' van Mazars zou worden gekwalificeerd als 'retro', vermoedt Jos van Huut. Maar de werkelijkheid is volgens hem aanzienlijk genuanceerder.

JOS VAN HUUT*

Ik pleit al enige tijd - wellicht tegen de tijdgeest in - voor een renaissance van de accountant als belangrijkste adviseur van de onderneming. Mazars draagt dat in de dienstverlening nadrukkelijk uit en heeft het in externe uitingen over de 'inventieve accountant', een woordkeus die verschillend wordt geïnterpreteerd en gewaardeerd. Volgens ons moet een accountant zijn cliënt relevante toegevoegde waarde kunnen bieden. Hij moet sparringpartner blijven voor het management, kunnen optreden als een huisarts: op een breed terrein adviseren en voor specialistische issues doorverwijzen naar specialisten binnen of buiten zijn organisatie. Dit alles uiteraard voorzover het past binnen de regelgeving die ons vak nu en in de toekomst beïnvloedt.

Toch is deze filosofie voor sommigen vloeien in de kerk. Controlerend accountants die ook adviseren hebben immers de ruggraat van een mossel en zijn toch een van de belangrijkste oorzaken van de schandalen van de afgelopen jaren? En een accountant kan toch maar beter enige distantie bewaren tot zijn cliënt, zodat hij onafhankelijk kan blijven controleren? Het rapport 'Zekerheden van de toekomst' van SMO kwalificeert ons impliciet als aanhangers van het retro-scenario. We zouden een 'sterke heimwee naar vervlogen tijden hebben en denken dat die tijden ook weer terug komen'. Met andere woorden: we zouden terug willen naar de tijd vóór de boekhoudschandalen, waarin niemand al te veel aandacht besteedde aan accountants, zodat deze ongebreideld hun brede pakket aan diensten konden binnenkruisen bij opdrachtgevers.

De werkelijkheid is in mijn visie aanzienlijk genuanceerder. Voorop staat dat ook Mazars zich volledig schaart achter de noodzaak en inhoud van de nieuwe wet- en

regelgeving die op tal van fronten is ontstaan na de debacles van de afgelopen jaren. Denk daarbij bijvoorbeeld aan de nieuwe verslaggevingsregels (IFRS), de Nederlandse code Tabaksblad, nieuwe gedrags- en beroepsregels voor accountants, regels voor onafhankelijkheid, nieuwe internationale richtlijnen voor accountantscontrole, en allerlei branchespecifieke voorschriften. De regels hebben de neiging om steeds langer en gedetailleerder te worden, want onze huidige maatschappij is complex en laat zich nu eenmaal niet vangen in eenvoudige modellen. Ik heb niets tegen deze wet- en regelgeving, integendeel. Ik heb wel zorgen over de gevolgen die deze regels kunnen hebben voor ons vak. Accountants zijn steeds meer bezig met de formele aspecten van hun wettelijke taak, en steeds minder met het creëren van toegevoegde waarde voor de ondernemer. Accountants neigen ertoe zich meer en meer te richten op de vraag wat mag of kan, in plaats van primair te zoeken naar goede oplossingen. Hierdoor komt de kern van ons ambacht in de verdrukking.

Ik ben ervan overtuigd dat dat niet nodig is. Een ondernemer mag van zijn accountant wat ons betreft verwachten dat deze constructief blijft bijdragen aan een betere beheersing van zijn operationele en financiële risico's en waar mogelijk aan groei en een hogere efficiency. Dat kan ook prima binnen de bestaande wet- en regelgeving. Een accountant moet goede oplossingen op de eerste plaats zetten en zich er daarna terdege van verzekeren dat die oplossing

Een accountant moet goede oplossingen op de eerste plaats zetten.

ook binnen de wettelijke kaders past. Accountants moeten een positieve grondhouding innemen ten opzichte van de uitdagingen die nieuwe regels stellen. Het is nu eenmaal een gegeven dat er steeds strakkere regelgeving op allerlei terreinen komt en zal komen. Accountants zijn de aangewezen partij om ondernemers te ondersteunen de uitdagingen van die regels te lijf te gaan, en kunnen daarmee helpen de Nederlandse economie uit stationaire stand weer op te laten trekken naar een hoger tempo.

Daarbij past wel een belangrijke nuanceering. Deze rol van de accountant past vooral goed bij cliënten in het middenbedrijf. Bij beursondernemingen zijn de verhoudingen anders, en ligt de nadruk van de dienstverlening meer op het geven van maatschappelijk vertrouwen, door het uitvoeren van gedegen audits. Dit geldt evenzeer voor controles die zich bijvoorbeeld richten op besteding van publieke gelden. Voor deze gebieden geloof ik dan ook meer in het governance-scenario van SMO, omdat ik meen dat de maatschappelijke hang naar meer transparantie nog verder zal toenemen.

Eigenlijk maakt het niet uit of een accountant nu voor een multinational werkt, of voor het midden- en kleinbedrijf. Beiden moeten blijven redeneren vanuit de toegevoegde waarde die zij realiseren. Voor de eerste is dat vooral maatschappelijk vertrouwen, voor de ander ook een adviserende rol voor de onderneming. Accountants die dat centraal stellen in hun dienstverlening, hoeven niet bang te zijn voor hun toekomst. Ons vak zal leuk blijven.

Noot

* Jos van Huut is voorzitter van Mazars.

Reacties en bijdragen

De rubriek *Opinie* is een podium voor discussie. Wilt u reageren op een artikel in 'de Accountant' of zelf een kwestie aan de orde stellen die van belang is voor het beroep? E-mail naar: deaccountant@NIVRA.nl. Maximumlengte achthonderd woorden.

'Een stelling uit de bedrijfskantine'

Als Nederlandse bedrijfsbestuurders een 'internationale' beloning willen, dan moeten ook straffen en boetes van internationaal kaliber zijn, luidde samengevat de massaal gesteunde vorige webstelling (zie *Opinie*, maart 2005). Arnout van Kempen vindt de stelling om diverse redenen 'absurd'.

ARNOUT VAN KEMPEN*

De suggestie die in de stelling is geslopen, en die blijkens de toelichting niet van het OM afkomstig is, is dat de hoogte van de beloning van een bestuurder een relatie zou vertonen met diens risico gestraft te worden. Dit lijkt me flauwekul. Een bestuurder dient de belangen van de aandeelhouder, als je Angelsaksisch denkt, of van de vennootschap als je Rijnländs denkt. Het belonen van de bestuurder heeft als doel diens persoonlijke belangen in lijn te brengen met de belangen die hij zou moeten dienen. Zoals Adam Smith al leerde is er anders geen reden aan te nemen dat een bestuurder uit een soort altruïsme de belangen dient waarvoor hij is ingehuurd. Geredeneerd vanuit de functie van bestuurdersbeloning is het dan ook minstens vreemd om eventuele strafrechtelijke risico's mee te wegen. De suggestie die hier minimaal van uit gaat is: we hebben graag dat u fraudeert, we belonen u immers om de daarmee gepaard gaande risico's te lopen. Vanuit het recht geredeneerd is de stelling

eveneens absurd. Zoals de officier terecht stelt, dient sanctionering een voldoende grote pakkans te kennen, en voldoende hard aan te komen, wil een preventieve of corrigerende werking worden bereikt. Als de maatschappij vindt dat vanwege één probleem bij een AEX-fonds, de pakkans of strafmaat dient te worden vergroot, dan moet dat natuurlijk gebeuren. Het zou mijns inziens een overtrokken maatregel zijn, die past in het overtrokken klimaat dat ook de accountantsbranche nu al tijden domineert, en dat ons pareltjes als toezicht op toezicht, toezichthouders met een overdaad aan proefballonnetjes en voortgaande juridisering van een ooit bedrijfs-economisch beroep heeft opgeleverd. Maar als dat is wat de maatschappij wil, dan moet het maar. Echter, de stelling heeft als consequentie de redenering: als de pakkans

Er klinkt een sterk 'laat die hoge heren dan ook maar bloeden'-gevoel in door.

en de straffen omhoog gaan dan mag of moet ook de beloning omhoog. Hiermee doe je dan precies het gewenste effect weer teniet. De relatieve pijn die een straf doet neemt immers af naarmate men meer inkomen heeft.

Dat de stelling desalniettemin een hoog percentage 'eens' scoort (ruim negentig procent) verrast niet. Ze had zo uit de eerste de beste bedrijfskantine, biljart-café of LPF-verkiezingsfolder geplukt kunnen zijn. Er klinkt een sterk 'laat die hoge heren dan ook maar bloeden'-gevoel in door, gecombineerd met een hang naar de groteskheid van de Amerikaanse situatie. Wat er zo aantrekkelijk is aan het idee dat alles altijd maar meer, groter en heftiger moet weet ik niet. Ik heb niet erg sterk de indruk dat de moraliteit in de Amerikaanse **boardroom**, waar veel wordt verdiend, en hard kan worden gestraft, heel veel beter is dan, pak hem beet, in de Nederlandse directiekamers van de jaren vijftig, waarin de beloningen bescheiden waren, de pakkans minimaal en de straffen ook. Maar waarin ook de civil society nog functioneerde en waarin 'dat doen we hier niet' nog iets te betekenen had.

Noot

* Arnout van Kempen is werkzaam bij BDO CampsObers Accountants & Adviseurs. Dit artikel is geschreven op persoonlijke titel.

Kwaliteit van de controle

Het in december 2004 gepubliceerde boekje 'Trends in Accountancy - brancheverkenning 2004-2005', bevat de resultaten van een enquête over de 'Kwaliteit van de controle'. In de analyse van de resultaten ontbreken volgens Maarten den Ouden echter twee belangrijke aspecten.

MAARTEN DEN OUDEN*

Het eerste aspect is dat de enquêtevragen beantwoord zijn door twee groepen accountants, namelijk door openbaar accountants enerzijds en andere accountants anderzijds. De openbaar accountants zijn feitelijk het onderwerp van de enquête. De andere accountants zijn onder meer

werkzaam als financieel manager, overheidsaccountant of intern accountant. Van de financieel managers is zonder meer duidelijk dat ze door het beantwoorden van de vragen een oordeel geven over de kwaliteit van de werkzaamheden van de collega-accountants die controleren. Dit zullen bijna

altijd openbaar accountants zijn.

Voor wat betreft de interne en overheids-accountants ligt het wat gecompliceerder, doordat de vraagstelling gelegenheid gaf voor interpretatieverschillen: moet een intern accountant een oordeel geven over het werk van andere intern accountants en/of over het werk van openbaar accountants?

Ikzelf ben in de overheidssector werkzaam en zie uit hoofde van mijn functie veel dossiers van openbaar accountants. Ik heb bij de beantwoording van de vragen daarom steeds die openbaar accountants in gedachten gehad; enkele collega's hebben op dezelfde wijze gehandeld.

Percentages respondententen die het oneens zijn met de stelling (1)

	Werkomgeving respondententen			
	Openbaar	Intern	Financieel	Overheid
Accountants hebben voldoende kennis van de opdrachtgever inclusief diens omgeving om een controleopdracht uit te voeren.	3,5%	8,1%	23,8%	11,8%
Accountants hebben voldoende kennis van controleconcepten en technieken om de conclusies van de risicoanalyse te verweven in de verdere controleaanpak.	5,3%	8,1%	11,0%	20,6%
Accountants voeren hun werkzaamheden in de praktijk uit conform de aanpak zoals voorgeschreven in de richtlijnen voor de accountantscontrole.	7,2%	16,7%	9,7%	25,7%
Accountants voeren voldoende controles uit op de feitelijke gegevens ('gegevensgerichte controle').	18,6%	38,1%	39,5%	55,7%

Percentages respondententen die het oneens zijn met de stelling (2)

	Werkomgeving respondententen			
	Openbaar	Intern	Financieel	Overheid
Het controlebudget is altijd toereikend voor het uitvoeren van een vaktechnisch volkomen controle.	65,1%	65,9%	60,7%	68,7%

Als alle accountants werkzaam bij de overheid en alle intern accountants de vraagstelling zo hebben geïnterpreteerd, en dat is niet onwaarschijnlijk, dan zijn de uitkomsten van de enquête op een aantal punten wel zeer opmerkelijk.

In de tabel is voor vier vragen/stellingen aangegeven welk percentage van de respondenten het oneens was met de stelling.

Uit tabel 1 blijken de openbaar accountants aanmerkelijk positiever over de kwaliteit van hun eigen werkzaamheden dan hun collega-accountants.

Wat kan de oorzaak zijn van deze grote verschillen in perceptie?

De 'verwachtingskloof' zal hier geen grote rol spelen: alle accountants hebben dezelfde basisopleiding en weten wat al dan niet van een openbaar accountant mag worden verwacht.

**Zijn openbaar accountants
filantropen die stelselmatig
méér werk verrichten dan
waarvoor ze betaald worden?**

Een mogelijke oorzaak is het verschil in kennis van de te controleren opdrachtgever: een intern accountant of financieel manager weet natuurlijk veel meer van de organisatie waar hij werkzaam is dan de openbaar accountant, die slechts enkele weken per jaar aanwezig is.

Door hun betrokkenheid bij de controle, hebben zij ook een redelijk beeld van de werkzaamheden van de openbaar accountant. Het is daarom zeer zorgelijk dat bijvoorbeeld 23,8 procent van de financiële collega's vinden dat accountants onvoldoende kennis van de opdrachtgever en diens omgeving hebben om een controleopdracht uit te voeren!

Het zou kunnen dat een belangrijke reden voor het verschil in perceptie is dat de openbaar accountant een oordeel geeft over zijn eigen werkzaamheden, terwijl de collega-accountants oordelen over de werkzaamheden van de openbaar accountants. Als veel mensen bereid en in staat zouden zijn om de kwaliteit van hun eigen werk objectief te beoordelen, dan zou de werkgelegenheid van accountants een stuk kleiner zijn. Ook voor openbaar accountants zal het moeilijk zijn om de kwaliteit van hun eigen werk objectief te beoordelen.

Maar dat collega-accountants zo negatief oordelen over de kwaliteit van de werkzaamheden van de openbaar accountants, zou toch reden moeten zijn voor grote ongerustheid.

Het tweede aspect dat ik wil noemen, betreft de grote eensgezindheid onder openbaar én andere accountants over het controlebudget (tabel 2).

De eerste conclusie uit de antwoorden op deze stelling is dat het controlebudget in zo'n tweederde van de gevallen te laag is. Een tweede conclusie zou kunnen zijn dat openbaar accountants filantropen zijn, die stelselmatig méér werk verrichten dan waarvoor ze betaald worden. De opdrachtgever betaalt weliswaar te weinig, maar krijgt toch een kwalitatief goed product. Wie deze conclusie onwaarschijnlijk in de oren klinkt, rest maar één andere tweede conclusie.

Noot

* Maarten den Ouden is werkzaam bij het College Toezicht Zorgverzekeringen. Dit artikel is geschreven op persoonlijke titel.

Het NIVRA moet kiezen

Volgens Arie Molenkamp heeft Nederland recht op twee onafhankelijke beroepsverenigingen van externe en (pluriforme) interne auditors. Beide kunnen vervolgens samenwerken in een op te richten kennis- en opleidingsorganisatie, die de diverse registers beheert.

ARIE MOLENKAMP*

Het NIVRA heeft onlangs een commissie Pluriformiteit opgericht. Deze actie past in een door directeur Gert Smit ingezet offensief. In 'de Accountant' van november 2004 onder de kop 'Actie en een goed gesprek' lijkt hij namelijk de aanval te hebben ingezet op de reguliere organisaties van internal auditors. Hij gebruikt hierbij termen die, naar zijn zeggen, ontleend zijn aan Anton Philips. Met uitspraken als 'eerst toeslaan en dan pas praten' en 'wie niet meewerkt vliegt er onmiddellijk uit', doet hij een oproep tot samenwerken. Dit winteroffensief heeft niet alleen de wenkbrauwen doen fronsen van pluriforme internal audit-

organisaties als de Vereniging van Register Operational Auditors (VRO) en het Instituut van Internal Auditors (IIA), maar ook in eigen kring van het NIVRA is er enige beroering ontstaan. In 'de Accountant' van januari 2005 stelt hoogleraar Hans Blokdijk dat het versterken van de pluriformiteit van het NIVRA een slecht idee is omdat accountants en auditors wezenlijk verschillende beroepen zijn.

Of het allemaal niet genoeg was heeft het NIVRA zich, in het kader van een *position paper* over internal auditing, gepresenteerd als 'gezaghebbende organisatie' op het gebied van internal auditing. Dit laatste is bij veel beoefenaren van deze professie in het verkeerde keelgat geschoten. Om het maar zachtjes uit te drukken: het NIVRA lijkt de realiteit en de verhoudingen uit het oog te hebben verloren.

Het wordt nu echt tijd dat "auditors zich ontworstelen aan de knellende omhelzing van de accountants", schrijft Blokdijk. Deze

opvatting vormde in 1994 de bestaansgrond van de VRO. Een vereniging die in 1997, tezamen met het overlegorgaan Interne Accountants (INTAC) en het Belgische Internal Auditors-chapter, de Nederlandse pendant van de internationale internal auditors-organisatie, het IIA, oprichtte.

Het NIVRA hoeft zich dus geen zorgen te maken: de onafhankelijke pluriforme organisatie van internal auditors bestaat al!

Wat is nu de maatschappelijke context van het krachtenveld binnen de accountants- en auditors-professies? In organisaties zijn internal auditors, met titels als RA, RE, RO, CIA en RC, werkzaam. In multidisciplinair samengestelde teams trachten zij het management te ondersteunen door het verstrekken van aanvullende zekerheid over de mate van *control* binnen de organisatie.

Een belangrijke *counterpart* van de internal auditor is de controller. De controller, waar we overigens dezelfde schakering aan disciplines tegenkomen, is immers in veel gevallen verantwoordelijk voor *management control*.

Checks en balances binnen de organisatie dus ...

De wetgeving vereist (in veel gevallen) bij de jaarrekening een verklaring van een extern accountant. De accountant is dus gehouden om aan dat maatschappelijk ver-

'Het NIVRA hoeft zich geen zorgen te maken: de onafhankelijke pluriforme organisatie van internal auditors bestaat al.'

Reactie Gert Smit

Publiek of privaats belang, dat is de keuze

Uit recent NIPO-onderzoek is gebleken dat de markt de RA-titel nog steeds zeer hoog aanslaat. Let wel, het gaat in dit onderzoek niet om openbaar accountants, maar om RA's in de functie van financieel manager of intern accountant. De waarde van de RA-titel strekt hiermee aanzienlijk verder dan louter de wettelijke controle. Deze zienswijze beperkt zich niet tot de markt, maar wordt gedeeld door het brede maatschappelijk verkeer. Tijdens de recente behandeling van de Wta in de Tweede Kamer onderstreepten alle grote fracties het belang van handhaving en waarborging van de RA-titel in brede zin, zoals omschreven in de Wet op de Registeraccountants.

Het NIVRA ontleent haar bestaansrecht als publiekrechtelijke beroepsorganisatie aan deze uitgesproken wens van het maatschappelijk verkeer. Uiteraard brengt dit ook de nodige verplichtingen met zich mee voor degenen die de RA-titel wensen te voeren. Verplichtingen die worden vastgelegd in de Code of Ethics en die gelden voor alle categorieën RA's.

Mijn uitgangspunt is eenvoudig: De RA-titel is verbonden aan het publieke belang. De Algemene Ledenvergadering en het algemeen bestuur van het NIVRA bepalen de invulling hiervan. De ledengroeperingen daarentegen kunnen het beste invulling geven aan het bijzondere belang, voortvloeiend uit hun positie of functie.

Of de oplossing die Arie Molenkamp aandraagt adequaat is, is voorts nog ter beoordeling van de commissie Pluriformiteit. In deze commissie zitten alle vertegenwoordigers van de overlegorganen en ik ga ervan uit dat de argumenten daar zorgvuldig worden gewogen. Overigens wil ik benadrukken dat ik me niet in de krijgshaftige toonzetting van Arie Molenkamp herken. Woorden als 'de aanval inzetten' heb ik gebezigd noch bedoeld. De uitspraken van Anton Philips zijn uit zijn context gelicht. In de desbetreffende column onder de titel 'Actie én een goed gesprek' benadruk ik juist de combinatie van beiden en haal ik tegelijkertijd de Europese Unie aan als voorbeeld van een geslaagde samenwerking zonder al te veel grote conflicten. Ik zou de discussie dan ook graag op deze basis willen voortzetten.

keer verantwoording af te leggen over de getrouwheid van de mededelingen die de organisatie afgeeft over de (financiële) beheersing. Impliciet wordt daarbij ook een uitspraak gedaan over de kwaliteit van de cfo of controllersorganisatie, en over de wijze waarop de internal audit-functie is ingericht en functioneert.

Tegengestelde belangen dus tussen interne auditors en certificerende externe accountants ...

Het onafhankelijke karakter van de organisatie van internal auditors in Nederland dient versterkt te worden. Nederland heeft namelijk, zoals in zoveel landen, recht op twee onafhankelijke beroepsverenigingen. Eén van externe accountants en één van (pluriforme) internal auditors.

Welk perspectief levert dat op?

Het NIVRA moet kiezen welke rollen zij wil vervullen. Zij kan bijvoorbeeld een kennisorganisatie zijn voor alle RA's en daarnaast een beroepsorganisatie voor die certificerende accountants die binnen de Wet toezicht accountantsorganisaties gaan fungeren. Het IIA ontfermt zich vervolgens, als beroepsorganisatie, over die RA's die in internal auditing-functies werkzaam zijn. Als kennisorganisatie zou het NIVRA, tezamen met NOREA en VRO, een Stichting Audit Registers (SAR) kunnen oprichten, waarbinnen de diverse registers (RA, RE, RO etc.) worden beheerd. Deze stichting ziet toe op desbetreffende opleidingsinstituten en op de programma's voor permanente educatie die voor de leden zijn ontwikkeld. Voor een individuele RA houdt dit in dat hij lid is van zowel de kennisorganisatie SAR

als afhankelijk van zijn beroepsveld, een beroepsorganisatie als IIA, NIVRA of het Controllers Instituut (CI). De totale contributiedruk zal hierdoor zeker niet hoeven te stijgen.

Pas daarna kan er op voet van gelijkwaardigheid worden gesproken tussen de beroepsorganisatie van externe accountants (NIVRA) en van internal auditors (IIA), waarbij beide organisaties samenwerken met de kennis- en opleidingsorganisatie SAR. In bovenstaand licht bezien zou Gert Smit er goed aan doen de strijdbijl te begraven.

Noot

* Arie Molenkamp is verbonden aan de opleiding Executive Master of Internal Auditing (EMIA) van de Amsterdam graduate Business School aan de Universiteit van Amsterdam.

Uitslag webstelling

De huidige zwart-wit accountantsverklaring loopt op zijn eind en zal plaatsmaken voor een gedifferentieerder en informatiever oordeel.

	RA	Student	Overig	Totaal
Eens:	13	15	7	35
Oeens:	90	18	14	122

Volgens velen is de huidige dichotome accountantsverklaring ('goed' of 'niet goed') voor de gebruiker te weinig informatief en is er behoefte aan een breder oordeel. Zo voorspelt Kor Mollema ('de Accountant' februari 2004) dat de accountantsverklaring in 2020 zal zijn vervangen door een management control rating op een vijfpuntsschaal. Getuige het grote aantal stemmen gaat deze stelling veel mensen ter harte. Vooral accountants zelf reageerden deze keer in opvallend groten getale. Het overgrote deel is nog lang niet zover als Mollema. Opvallend is dat accountancy-studenten aanmerkelijk minder gedecideerd zijn, hoewel ook zij in meerderheid de huidige accountantsverklaring nog wel een tijd zien voortbestaan.

Een webstemmer betoogt dat er weinig mis is met het huidige verklaringensysteem, maar dat dit niet goed wordt gebruikt: "De huidige systematiek van accountantsverklaringen kent voldoende onderscheid naar soorten situaties. Zo is de verklaring met beperking uitermate geschikt om bijzonde-

re situaties toe te lichten. Echter, volgens mij wordt dit lang niet voldoende gedaan. Ik ben dus van mening dat de huidige systematiek op zich niet zal (moeten) veranderen, maar wel de invulling daarvan." Een ander verklaart zich ronduit tegenstander van een uitgebreide accountantsverklaring. "Uitbreiding van de accountantsverklaring leidt tot nog meer onduidelijkheid bij de gebruiker en kan ook de indruk wekken dat de accountant zich nog meer in gaat dekken tegen mogelijk tegen hem ingediende claims. De in 1895 gebruikte accountantsverklaring: 'Gecontroleerd en akkoord bevonden' liet naar mijn mening niets aan duidelijkheid te wensen over."

